

נמצא, וכונגדה אנו עושים ענייה
זה.

ברחוב (במדבר ט) ובבְּעַשָׂור לחידש
השביעי הזה, וכ**ברחוב** (ויקרא כ) אף
בבְּעַשָׂור לחידש. **בְּעַשָׂר** - **בְּעַשָׂר**?
איך לו לומר! מה זה בבְּעַשָׂר?
אלא משום שעה ביום זה, כל
מרגנות עלינוות אותן אלו על
aldo לשורות על הלבנה ולהאר
אותה, וכןן בסוד של עשר, עד
שעולה למאה. וכאשר עומדת
בסוד של מאה, אז הכל אחד,
ונקרא יום הכפורים. ועל זה
בְּעַשָׂר, כמו שאתת אומר זכור,
שמור, שפטים באים כדי לעשר
ולהאר בסוד של עשר.

החויר הזקן הזה בראשו כנגד רבי
שמעון, ואמר לו, (מי שמעו) הרי
ידעתני ששאלה תקשה בכאן,
בבְּעַשָׂר לחידש השביעי. אמר לו
רבי שמעון, ודאי, (זה בעשרין בזקן הוא
וכן הוא, אבל בעשור מודע וכו') בְּעַשָׂר
נכון הוא. אם כך הוא, מודיע עולה
למאה? והרוי מהפסק לاء נראת,
אלא שעולה לשבעים, ממש מע
שפתותבְּעַשָׂר לחידש השביעי.
וכאשר מעשרים לשבעי עשר
פעמים, הרי ודאי עולה לשבעים.
אמר לו, על זה החזרתי ואשי
כלפיך, שהרי ידעתי שחכם אתה.
בא וראה, שני סודות פאן. אחד,
שהרי הלבנה נקרה חידש
השביעי, ומפני כן נקרה חידש
השביעי עשור, מפני
שבשבעים לה עשר פעמים -
הרוי מאה. ועוד, דבר זה שאמרת,
וראי לשבעים עולה ביום זה
ובפרטנה של שבעים היא, ובפרטנה של מאה
היא, לרבה של מאה להשלים ולהאר.
וב|ברחוב
 זו של שבעים, שהרי
ביום זה נוטל לכל עם ישראל
לידון, וכןם עומדים בנטמה יותר
מהגופת, שהרי ביום זה עוני של
הנפש הוא, ולא של הגוף, כמו

המptaiah איהו, וברחוב **שתייה שכיבת**,
ולקבליה אן עבדין עיפוי דא.

בתיב (במדבר כט) ובבְּעַשָׂר לחידש השביעי הזה,
וכ**תיב** (ויקרא כט) אף בְּעַשָׂר לחידש.
בְּעַשָׂר, **בְּעַשָׂר** מיבעי ליה, מאי בְּעַשָׂר.
אלא, בגין דהשתא ביומא דא, כל דגין
עלאין, אתין אלין על אלין, למשרי על
סיהרא, ולאנ Hera לה. וכלהו ברזא דעשרה, עד
דסלקה למאה. וכד קיימה ברזא דמאה, כדיין
כלא חד, ואקרי יום הכפורים. ועל דא
בְּעַשָׂר, כמה דעת אמר זכור, שמור, דכלתו
אתין בגין לעשרה ולאנ Hera ברזא דעשרה.

אהדר הא סבא רישיה לקבליה דרבי שמעון,
ואמר ליה, (רבי שמעון) הא ידענא
דשאלה תעדי בהאי, בְּעַשָׂר לחידש
השביעי. אמר ליה רבי שמעון ודאי, (ס"א דא
בעשרין יאות הו, והci היא, אבל בעשור אמא וכו') בְּעַשָׂר יאות
הוא. אי הci היא, אמאי סליק למאה, וזה
מקרא לא אתçi, אלא דסליק לשבעין,
משמע דכתיב בְּעַשָׂר לחידש השביעי, וכד
מעשרי לשבייעא עשר זמנין, הא וראי סליק
לשבעין. אמר ליה, על דא אהדרנא רישא
לגבך, דהא ידענא דחכימאanta.

הא חזי, תרין רזין הכא, חד דהא סיהרא חידש
השביעי אקרי, וב בגין לך אקרי חידש
השביעי עשור, בגין דקה מנדרין לה עשר
זמנין, הא מאה. ותו, הא מלחה דקאמרת,
וראי לשבעין סליקא בהאי יומא, (בדרא דשביעין
אהו, וברדא דמאה אהו. לדרא דמאה לאשלמא ולאנ Hera). ובהאי
ברחוב לשבעין, הא ביומא דא גטיל לכל
עמ� דישראל למידן, וכלהו קיימין בנשmeta
יתיר מגופא, הכא ביומא דא עיפוי דנפש
אהו, ולא מגופא, כמה דעת אמר ועניתם את